

РЕШЕНИЕ

№ 5522

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6097** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. В. Н. от [населено място],[жк], бл. № 29, вх. "Д", ап. № 123, чрез пълномощника си адв. В. Т. от САК, срещу Решение № 75478 от 23.04.2020 г., постановено по адм.д. № 19253/2019 г. от СРС-НО,94-ти състав.

С обжалваното решение е потвърдено изцяло наказателно постановление /НП/ № 18-4332-021971/20.11.2018 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с което на касатора на основание чл. 182, ал.1, т.6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 700 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок три месеца, за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че решението е постановено в противоречие са материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Допуснати са нарушения на чл.40, ал.1 и ал.3 ЗАНН, които са съществени. Абсолютно неясно е дадено описание на мястото на извършване на нарушението – нарушение на чл.42, т.3 ЗАНН. Не е представена изисканата снимка на разположението на АТСС. Липсват доказателства за изправност на техническото средство. Не са спазени и разпоредбите на чл.34, ал.1 ЗАНН. В с.з. касаторът се представлява от адв. Т., който навежда доводи за основателност на жалбата. Претендира присъждането на адвокатско възнаграждение по списък.

Ответникът не изпраща представител за участие в производството и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решението на районният съд е валидно, постановено е от законен състав в рамките на правораздавателната власт. Решението е допустимо, постановено е при надлежно упражняване на правото на жалба срещу НП № 18-4332-021971/20.11.2018 г.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК. Установено е по безспорен начин, че на 15.05.2018 г., около 10,21 ч. касаторът е управлявал лек автомобил „Мерцедес“ модел ЦЛК с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица] със скорост 103 км/ч при допустими 50/км/ч. Нарушението е установено с мобилна система за видеоконтрол „TFR1-M“ с радар № 506 и заснето с клип № 2479. Мобилната система за видеоконтрол била монтирана в служебен автомобил на контролните органи. След справка в информационната система е установено, че собственик на автомобила е касаторът, който се явил на следващия ден в СДВР-ОПП и посочил в попълнената от него декларация, че на 15. 05.2018 г. Около 10,20 ч. той лично е управлявал лекия автомобил „Мерцедес“ с ДК [рег.номер на МПС] . Въз основа на тази фактическа обстановка въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод на съда е правилен.

Неоснователно е оплакването за нарушение на чл.40, ал.1 и 3 от ЗАНН. Това възражение е направено и пред районния съд, който в тази насока излага подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя изцяло и не счита за необходимо да преповтаря.

Неоснователно е и оплакването за нарушение на чл.42, т.3 ЗАНН. В оспореното НП ясно е посочено мястото на извършване на нарушението – [населено място], по [улица] с посока на движение към центъра на града, срещу А. на МВР. Това описание се допълва и от представения снимков материал, така че за касаторът не съществува невъзможност да разбере къде е нарушил изискванията на закона.

Доводът за неизправност на АТСС също не намира опора в доказателствения материал по делото. Мобилната система за видеоконтрол, с която е установено нарушението, представлява одобрен тип средство за измерване, вписано под № 4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване. Видно от приложения протокол /л.23/ е преминала технически преглед на 24.10.2017 г., като е отбелязано че има срок на годност до 24.10.2018 г. Този преглед е извършен от оправомощено със заповед на председателя на ДАМТН лице.

Възражението за нарушение на чл.34, ал.1 ЗАНН е неоснователно. Съдът намира, че както АУАН, така и оспореното НП са издадени в предвидения от закона срок. Неправилна е тезата на касатора, че за дата на откриване на нарушителя следва да се

счита датата, на която контролните органи са узнали от информационната система той е собственик на заснетия лек автомобил. Позоваването на чл. 187а ЗДвП в случая е неуместно, тъй като този текст се отнася само до нарушения на Закона за пътищата. В настоящия случай следва да намери приложение разпоредбата на чл.188, ал.1 от ЗДвП и като дата на установяване на нарушителя следва да се счита датата, на която касаторът е попълнил декларацията по чл.188 ЗДвП.

АУАН и НП са издадени от компетентен орган в кръга на предоставените правомощия при правилно приложение на материалния закон. В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита и обуславящи отмяна на наказателното постановление.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора право на разноски има ответникът по касация, но съдът не е властен да присъди такива при липса на заявено искане. Искането на касатора за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл.38,ал.1,т.2 от Закона за адвокатурата е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII- ри касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 75478 от 23.04.2020 г., постановено по адм.д. № 19253/2019 г. от СРС-НО,94-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: